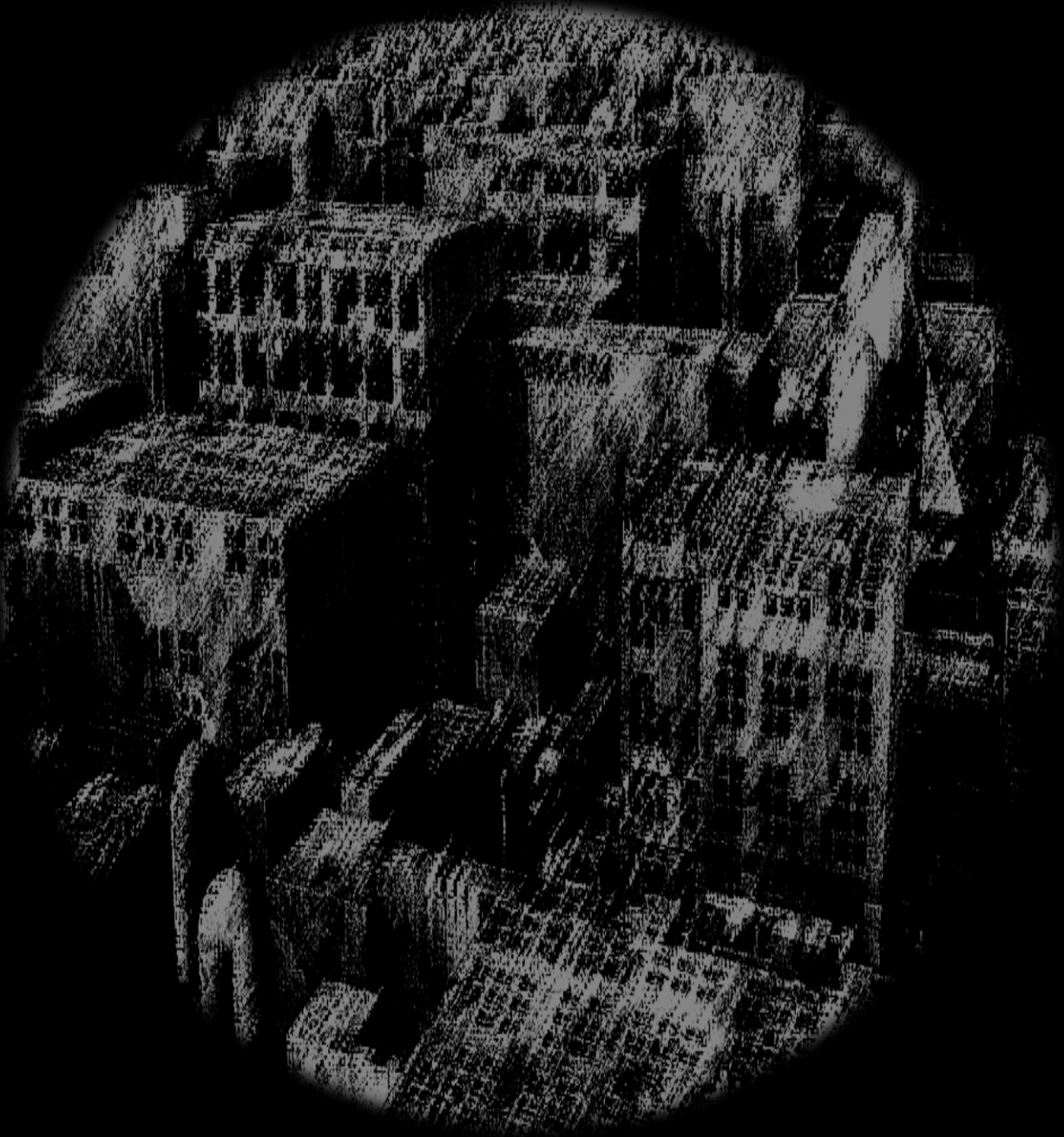

DEN SIDSTE DECEMBER

En novelle af: Freddy E. Silva

Der var blod på sneen.

Spredte, friske klatter som fra en hidsig kamp. En række stænk førte langs en lav stenmur og om bag et højspændingsskur af beton. Til højre for skuret lå en massiv bygning, der havde fungeret som et garagekompleks; sammenhængende værksteder i hangarstørrelse. Alle porte var åbne. Det lå øde hen.

Men et sted derindefra hørte Trine lavmælt barnegråd.

Hun var et sted i Hvidovre, vurderede hun. Flere skilte undervejs fra Kalundborg til Københavnsområdet havde nemlig været dækket af sne. Hidtil havde det alligevel været irrelevant at kende den nøjagtige geografiske placering. Jagten på Rådhuspladsen havde været en omtrentlig søgen tværs over Sjælland.

Barnet klynkede igen.

Efter Trines erfaring havde De Feberramte ikke den type gråd. De enkelte Feberramte børn, hun havde mødt, havde været hidsigere, voldeligere og mere hæmningsløse end de smittede voksne. Så hun regnede med, at dette var et *raskt* barn - med behov for hjælp. Alligevel klemte hun hårdere om kobenet, hev huen godt ned over det halvlange, lyse hår og trak halstørklædet helt for ansigtet. Så fortsatte hun forsigtigt i retning af garagerne.

Der var enerverende stille.

Blodpletterne på sneen guidede hendes rute.

Det nu uvirksomme højspændingsskur lignede indgangen til en krypt. Ingen strøm summede.

Trines støvlesåler knirkede i sneen, skridt for skridt.

Så pludselig en uregelmæssighed i lyden.

Var der grus i sneen - eller var der andet, der knasede?

Halstørklædet, huen og vinterfrakkens høje krave gjorde det svært at orientere sig. Lyde fra omgivelserne døde halvvejs igennem lag af uld. Bevægelser i øjenkrogen forsvandt nemt ud af tunnelsynet. Det var en svær opgave at holde sig årvågen og varm på én gang.

Gråden fra garagerne lød igen.

Efterfulgt af den subtile knasen fra området bag højspændingsskuret.

Denne gang uden Trine havde bevæget sig.

Efter et par anspændte sekunder tillod hun sig at fortsætte i retning af garagerne, men fæstnede blikket på betonskuret. Der var intet. Blæsten føg sneen i hvirvelvinde. Bag skuret raslede et hegn, der afspærrede en forladt parkeringsplads. Rækkehuse fortabte sig bag høje snedriver i det fjerne.

Atter barnegråd.

Trine hastede mod nærmeste port til den første garage og trådte ind på et oliepletet betongulv. Hun skævede mod højspændingsskuret. Stadig intet. Hurtigt begav hun sig ind i selve garagen og stillede sig taktisk i forhold til indgang og udgang. Langs vægge stod stigereoler i rustent metal. Det meste værktøj var forsvundet - givetvis stjålet af tidligere gennemrejsende. Udbruddet var trods alt startet for over et halvt år siden, og derefter var samfundet kollapsede på rekordtid.

Hun trådte forbi en hævet autolift og sneg sig mod skillevæggen mellem værkstederne. En metaldør stod på klem. Der kom klynk fra værkstedet ved siden af. For at undgå larm ved at åbne metaldøren yderligere, asede hun sig igennem åbningen.

Der blev stille.

"Hallo?" hviskede Trine og rettede på frakken. Hun fjernede halstørklædet fra ansigtet og skuede over det nye værksted. Trækasser fyldte størstedelen af lokalet. I midten af betongulvet var en smøregrav i stedet for en autolift. Smadrede trækasser, papstykker og plastiktønder fyldte den firkantede fordybning.

Dernedefra lød et barns højlydte vejtrækning.

"Bare rolig," hviskede hun og trådte nærmere. "Jeg kommer for at hjælpe dig, lille ven... Hvor er du?"

Ved kanten af smøregraven gik hun på knæ og kiggede ned i ragelset. En lille skikkelse i hullede bukser og alt for tynd jakke skutede sig bag en blå plastiktønde. Tårefyldte øjne stirrede på hende i frygt under tjavset, blondt hår. En dreng omkring børnehvealderen.

"Du skal ikke være bange," hviskede Trine. "Bare kom op."

Trine rakte en hånd mod barnet, men han blev siddende. Trine vinkede ham nærmere med sin fremstrakte hånd:

"Kom bare op. Du må jo hundefryse. Lad mig hjælpe dig, og så kan vi -"

Drengen skreg.

Trine fór sammen.

I øjenkrogen opdagede hun truslen.

Langt, lyst hår i blodige trevler. Stropbluse midt i vinterkulden. Blodstænk på tøj og de bare arme. Blodsprængte, blå øjne, der lyste af had og galskab.

En Feberramt.

Trine skreg og snurrede klodset omkring. Vintertøj og forfrosne lemmer tyngede. Den smittede kvinde skreg i raseri bevæbnet med en træpæl fra et hegn. I et spring forsøgte hun at gennembore Trine, der hoppede uelegant og faldt sidelæns ned i smøregraven.

Plastiktønderne buldrede.

Drengen skreg.

Trine mistede overblikket, men fornemmede hun krampagtigt holdt om sit koben. Febrilsk kæmpede hun mod tønder og kasser for at rejse sig. Den Feberramte fortsatte sit hysteriske skrigeri og sprang med ned i fordybningen. En trækasse knagede ved landingen, og den smittede endte højt hævet over Trine - med det improviserede spyd klar.

Et sving med kobenet ramte kvinden hårdt over skinnebenet. Knoglen knækkede. Den Feberramte skreg i smerte og tumlede ned fra kassen. På vejen rev spyddet en flænge i Trines frakke.

"Nej!" skreg hun og jog kobenets skarpe ende mod den syge kvinde. Kraniet knustes. Den Feberramtes skrig forstummede. Kobenet dryppede af frisk blod.

Trine orienterede sig hastigt og vendte derefter opmærksomheden mod drengen. Tønden var væltet, men han sad stadig sammenkrøbet bag den.

"Dine forældre!" råbte hun. "Er dine forældre her??"

Drengen rystede knapt synligt på hovedet.

Et sted udenfor raslede et hegn. Gentagne gange.

"Skynd dig!" Trine rev tønden til side. "Vi skal væk herfra med det samme!"

* * *

Den bidende vinterblæst rev i det udfoldede krakskort. Papir var svært upraktisk i den nuværende situation, men var blevet en nødvendighed. Information fandtes ikke længere i andre formater. Det var stadig svært at begribe, at mobiltelefoner eller andre GPS-apparater ikke var funktionelle mere. Primært på grund af strøm. Trine havde ikke kunnet oplade mobilen i månedsvis. Dengang havde det været en benzingenerator, der efterfølgende var gået tabt. En flok Feberramte havde angrebet huset, som Trine og nogle andre havde forskanset sig i. Heldigvis havde hun i perioden, hvor mobiler og lignende informationsapparater døde ud, klunset et par *rigtige*, softcover Kraksk Kort - og de var endda fra 2013, et år hun ikke havde forestillet sig stadig producerede den slags.

"Jeg tror vi er på rette vej," mumlede hun og foldede det sammensatte kort sammen. Alle sammenføjninger med tape gjorde det skrøbeligt, men således havde hun samlet mange A4 sider fra både 'Kraksk Kort Sjælland' og 'København og Omegn'. Tilsammen viste de ruten fra Kalundborg til København. Vandringen havde taget hende tre dage i sne og uvejsomt terræn.

Hun sukkede og traskede afsted.

Vejen foran dem var firesporet med rabat og autoværn i midten. Halvt indesneede villaer lå på hver side. Her og der på tværs af veje eller fortove stod efterladte biler, forvandlet til sneklitter i et hvidt og trøstesløst landskab. Sneen var en dyne over alting og det tykke lag over asfalten bekræftede at ingen biler havde passeret siden de sidste snebyger. Enkelte steder opdagede hun fodspor. Andre havde vandret her. Naturligvis. Hun og drengen var ikke de eneste overlevende.

Og så var der også de Feberramte.

"Hvad hedder du?" spurgte hun drengen og så på ham.

"Sander," svarede han lavmælt. Inden flugten fra værkstedet havde de fundet en mørk termojakke og termobukser i voksenstørrelse, som hun havde givet ham på. En lærredssæk blev til et brugbart halstørklæde, der afskærmede for den skarpe vind.

"Jeg hedder Trine," sagde hun med blid stemme. Det krævede noget at føre en ubekymret samtale, men måske det beroligede den lille. "Hvor gammel er du?"

"Seks."

Trine smilede, men blev ramt af en knusende sorg. Hun var lettet over at kun hendes øjne var synlige for Sander.

"Jeg er femogtrediven," sagde hun i en spøgende tone, men blev hurtigt alvorlig igen. "Hvor er dine forældre, Sander?"

Der var stille. Blæsten rev et par nøgne grene med sig langs fortovet. Sne fygede.

"Ved du om de gemmer sig et eller andet sted?"

Sander kiggede ned på sneen mens de gik:

"Jeg tror de er døde." Hans stemme var lille og lukket inde bag lærred. "De sagde jeg skulle gemme mig. Så kom nogle af de syge. Jeg hørte larm ..."

Sander holdt en kort pause. Han stirrede stift på fortovet, mens de gik:

"De kom ikke tilbage."

Trine nikkede, holdt om drengens skulder og klemte til.

"Det er jeg ked af at høre. Jeg har også..." Ordene dannede en klump, hun ikke kunne presse ud. Sander så op. Hans blik var trist og havde utvivlsomt vidnet alt for megen elendighed alt for tidligt i hans liv. Trine fortsatte:

"Jeg mistede min mand og min lille dreng for nogle måneder siden. Da alt det her startede. En febreramt brød ind hjemme hos os midt om natten. Vi - vi havde ikke passet godt nok på. Vi vidste ikke ... nok, tror jeg..."

Sander betragtede Trine og hun opdagede, at de på et tidspunkt var begyndt at holde i hånd. Hun rømmede sig:

"Ved du hvad der er sket, Sander? De Feberramte og alt det?"

Sander spejdede ad den lange vej foran dem. En frossen, skånselsløs ørken.

"Folk blev syge. De angreb os."

"Ja. Der kom en eller anden frygtelig sygdom til Danmark - men inden alle TV-kanaler stoppede med at sende, så fandt vi ud af, at vi ikke var det eneste land i verden, der blev ramt. Næsten hele verden blev ramt samtidig. Mange store byer. Sygdommen smittede hurtigt og alle dem, der blev syge - både mennesker og dyr - fik slem feber og fik febervildelse. Ved du hvad det er?"

Sander rystede på hovedet. Trine fortsatte:

"Det er når man får så meget feber, at man ikke længere helt er sig selv."

"Hvordan blev *så* mange syge?"

"Jeg - man ved det ikke. Lægerne i fjernsynet mistænkte, at det var startet til sommerolympiaden. Dér er der rigtig mange folk fra hele verden, der samles for at konkurrere i sport. Hvis nogen er blevet smittet dér... Så har de alle smittet hinanden. Og de har derefter taget det med hjem til hver deres land. Måske. Men vi ved det ikke. For man hørte om lande, der ikke havde deltaget i OL, som også var blevet smittet... Og om nogen bevidst havde spredt sygdommen eller om det har været et smittet dyr, der startede det hele ved at bide eller stikke nogen ... Det fandt man vist aldrig rigtig ud af..."

Trine klemte Sanders hånd:

"Så derfor skal *vi* passe på ikke at blive smittet, ok? Man ved slet ikke hvordan det smitter. Man ved ikke om det er spyt eller om det er nok bare at ånde på hinanden. Folk der virkelig har været godt beskyttede, folk i særlige dragter, er nogle gange alligevel blevet smittet. Det eneste man har en idé om er, at det smitter mest *indendørs*. Derfor har jeg ikke gemt mig særlig meget i huse og den slags. Den virus med sygdommen lever åbenbart længe indendørs – men smitter ikke så meget udendørs. Måske fordi det er koldt. Måske blæser den væk. Jeg aner det ikke."

Sander kiggede op:

"Hvor skal vi så hen nu?"

Hun tog en dyb indånding og forsøgte sig med sin mest opmuntrende stemme:

"Sidst jeg mødte andre overlevende var der nogle, der havde hørt om et redningshold fra Tyskland og Frankrig, der var kommet hertil - og de havde lavet en lejr på Rådhuspladsen i København, hvor de reddede overlevende og fløj dem væk. Til et sted hvor alle os, der ikke er smittet, kunne være i sikkerhed."

Sander slentrede lidt videre, men kiggede igen på Trine:

"Jeg vil ikke smittes." Hans spæde stemme dirrede. Hans øjne ængstelige og hjerteskrærende. "Jeg vil ikke dø, Trine."

Trine mærkede en klump i halsen og klemte om hans hånd. Trods kulden følte hun sine øjne brænde.

* * *

Den tilsnede Gammel Køge Landevej fortabte sig vidstrakt mellem øde industrielle bygninger, flåede hegn og forladte køretøjer på kryds og tværs af vejen. I det fjerne hørte Trine et par skud. Derpå en frygtelig tavshed.

Sander traskede igennem knæhøj sne uden et ord til beklagelse. Den seksåriges tapperhed gjorde Trine sært melankolsk. En følelse af tabt kamp på hans og hendes vegne. Forældre. Børn. Mand. En hel verden.

Små tre hundrede meter længere fremme mundede vejen ud i en større plads, vejkryds eller rundkørsel. En lastbil lå væltet om på siden og fyldte knudepunktet. Flere tilsnede biler stod omkring som tilskuere til en fastfrosset tragedie. En tiltagende vind rev i Trines Krakskort, mens hun møjsommeligt foldede det ud og søgte deres position.

"Jeg tror lastbilen dér ligger midt på krydset, der hedder Toftegårds Plads," sagde hun højt, mest henvendt til sig selv. Sander betragtede hende med sammenknebne øjne bag det improviserede halstørklæde.

Så med ét opdagede hun bevægelse ved lastbilen.

Skikkelser, der lurede mellem snedriver og køretøjer. Svært at gennemskue om det var Feberramte mennesker, hunde eller noget helt tredje. Trine satte sig på hug og lagde kortet på lårene. Blæsten sled i papiret, og gjorde det sværere at orientere sig.

"Der ligner et fabriksområde her inde til højre. På den anden side af dét er der små veje, der fører os på rette spor igen i retning af Rådhuspladsen."

Hun halvt foldede, halvt krøllede kortet sammen og stak det i frakkelommen.

"Kom, denne vej." Hun trak i Sanders alt for lange termoærme. Et par buske skjulte deres afstikker ad sidevejen. Trine begyndte at lunte, mens frygten gnavede i hende. Skikkelserne fra krydset havde måske opdaget dem og kunne være på vej. De kunne dukke op hvor som helst. Bag dem. Fra et hegn på siden af vejen. Bag en af de mange hække langs kontorbygningerne. Den snedækkede by havde en myriade af gemmesteder.

Hun flåede irriteret i sit tøj. Huen og halstørklædet gav et skidt udsyn. Hun måtte dreje halsen af led for at overskue omgivelserne, også selv om den nye sidegade var smallere end Gammel Køge Landevej.

På højre hånd var et støbejernshegn ind til et stort industriområde med store bygninger af glas og mursten. På venstre hånd stod en samling mørklagte kontorbygninger omkranset af nøgne hække. For enden af gaden skimtede hun en tværgående villavej. Der var intet liv at se.

En del af fortovet foran dem var en kollage af fodspor og blodklatter. Trine hev kraftigere i drengen, men nogle meter længere fremme var flere tegn på kamp.

Blodige slæbespor gik fra fortovet og ud på vejen.

En støvle var halvt begravet i en bunke sne.

Et knækket træbat lå nært ved.

Slæbesporet førte til sidst ind under en snedækket bil.

Trine standsede. Det var umuligt at afskærme Sander fra de grufulde sandheder omkring dem. Hun holdt en arm udstrakt som for at stoppe og beskytte drengen på én gang. Stod stille. Lyttede.

Stilhed.

Langsomt lod Trine sig sænke i knæ. Da Sander skulle til at følge efter, holdt Trine afværgende en hånd op og rystede på hovedet. Så lagde hun sig helt ned og kiggede ind under bilen, hvor slæbesporene endte deres makabre rute.

Normalt ville hun være blevet chokeret. Normalt havde hun reageret mere menneskeligt.

Måske før hun havde vandret hele vejen fra Kalundborg til Valby.

Før hun havde mistet sin familie i et blodbad.

Nu stirrede hun katatonisk på liget under bilen. Halvspist. Flået i stykker. Blodige bukser blandet med afrevet hud, muskler og sener. Et gennemgnavet ansigt med synlige kindtænder. Et øje hang fra øjenhulen. Det andet manglede. Nu bemærkede Trine at området var oversået med hundespor.

Blikket søgte igen offeret under bilen. Umiddelbart en mand, men hun var ikke sikker. Et kort øjeblik slog hjernen fra.

Hun så sin mand.

Sådan havde han måske også endt sine dage.

Først myrdet af maniske Feberramte.

Derefter fortæret af omstrefjende, smittede dyr.

Hun begyndte at ryste. Identitetsløse myrdede mennesker blev først til mareridt, når de pludselig lignede en man elskede.

Hendes søn.

Hun hyperventilerede.

Var også hans lille lig blevet vanhelliget?

Og nu. Hun vendte et ængsteligt blik mod Sander. En hjælpeløs, lille dreng på alder med Trines egen. Ville også han blive revet i stykker? Ville hans uskyldige eksistens ende i rædsel og skrig?

"Hvad er der?" Drengens stemme lød fjern. Trine svarede ikke. Angsten vældede op i hende. Selvkontrollen sygnede hen.

"Ikke - ikke noget," mumlede hun. Tårer slørede hendes blik. "Jeg - vi - det er ikke noget. Vi skal -"

Hyl og gøen rev hende tilbage til nuet.

Fra Gammel Køge Landevej stormede to kolossale rottweilere igennem sneen. Åbne, blodtørstige gab og vilde øjne, blinde af den moderne rabies.

Sander klynkede.

Trine kæmpede sig på benene.

"Løb!!" skreg drengen.

"Nej, Sander! Vent!"

Men Sander var gået i panik og stak i løb mod villavejen. De vanvittige hunde så ham øjeblikkeligt som byttedyr. Trines knæ svigtede. Mod og styrke forsvandt og kobenet syntes umuligt at svinge.

Nu skulle de dø.

Sander ville skrike på sin mor og far, mens hundene rev ham fra hinanden.

Trines rester ville tjene som advarsel til senere overlevende, der en dag fandt hendes umærkede grav i en snedrive.

Et sted i den fortabte by.

Sander skreg skingert.

Nej. Ikke drengen.

Trine afskar hundene fra drengen og svingede kobenet mod den forreste. Slaget kvaste snuden. Den hylede højt. Hund nummer to sprang til angreb. Et kraftsløst slag ramte den skævt på skulderen. Tænderne borede sig ind i Trines tykke ærme. Smerten overmandede hende, selv om biddet ikke trængte igennem.

Med enden af kobenet hamrede hun rottweilerens øje ind. Den peb og slap ærmet. Streng af savl fulgte de skarpe tænder. Endnu et slag sendte den bagud, konfus og hylende. Trine vaklede, da køteren med knust snude angreb igen. Sammenstødet væltede dem begge om i sneen. Selv med brækket snude bed og sled den i jakkens krave; forsøgte at nå Trines hals. Savl og blod stænkede overalt.

I en rask bevægelse jog Trine en albue ind i hundens skadede overkæbe. Trods sindssygen slap den med et hyl. Hun hastede op på knæ og svingede kobenet direkte på rottweilerens øre. Den spjættede og vaklede væk, men faldt om få meter borte. Den anden hund var stukket af. Trine tillod sig ingen pause, men rejste sig på vakkelvorne ben:

"Sander?? Hvor er du??"

"Herovre!!" Drengen græd fra sit skjul bag en hæk. Trine vaklede derhen og opdagede, at han blødte fra øjenbrynet. Hendes mave vendte sig.

"Hvad er der sket?? Blev du bidt??"

Hun greb om Sanders kinder.

"Nej," hulkede drengen. "Jeg faldt og slog mig dér. På kanten." Sander pegede på den nærmeste bygnings hjørnefundament. Hun nikkede lettet. Ingen bid. Så faldt opmærksomheden hurtigt på den nærliggende villavej.

"Kom. Lad os se om vi kan finde skjul i et af husene. Bare lidt."

Hun trak ham med sig, mens han snublede med:

"Men - sagde du ikke, at smitten var værst indendørs?"

Hun tænkte det samme. Men hun var stadig hjemsøgt af angstanfaldet fra tidligere - og den netop overståede kamp oveni tvang hende til at søge hvile.

Men med smittede hunde i nabolaget måtte det ske indendørs.

Trods den øgede smittefare.

* * *

Udenfor faldt sneen igen. Gaden var blottet for liv. Fnug dalede næsten harmonisk til jorden og varslede den nærliggende juleaften som i enhver klassisk julehistorie.

Trine rystede på hovedet af ironien. Over flere af de forgangne år havde december og juleaften været præget af regn eller ligegyldigt gråvejr. Og først nu - efter samfundets kollaps, hvor der ikke længere var plads til juleaften - faldt julesneen som om intet var hændt, hånligt spottende. Blot endnu en uoverkommelighed til de overlevende.

Den trange villa, som Trine og Sander havde forskanset sig i, var rømmet som de fleste andre. Det første hun havde gjort, da de trådte ind, var at søge tegn på smitte. Blod, vold, eller andre indikatorer på, at tidligere beboere var blevet ramt af feberen mens de endnu boede i huset.

Der var ingen entré. Døren førte direkte ind i en lille stue med køkkenniche. En dør førte videre til en mellemgang bagved. Derfra førte døre til mindre værelser, et toilet og bagerst til en frimærkehave. En smal trappe førte fra samme mellemgang ovenpå til en rodet afsats og to værelser mere. Alt virkede småt og trangt. Rod overalt indikerede en hastig flugt. Svært at vurdere hvorfor. Måske alle naboerne var blevet smittet? Måske lige dette kvarter havde været særligt plaget af Feberramte i gaderne?

Trine vendte sig væk fra vinduet og kiggede ind i den lille stue. Glasbord. Slidt sofa. Gammel brændeovn i hjørnet. En bunke genstande, der kunne bære potent virus. Måske *havde* en beboer været smittet. Måske var vedkommende blot død af feberen inden aggressiviteten var slået igennem. Det *havde* Trine hørt om. Især børn og ældre døde ofte før de mistede kontakt med dem selv og forvandlede til morderiske galninge.

Sander sad på sofaen og krammede en hæklet pude med en bamse på. Trine fik ondt af ham. De anede intet om smittevejene. Det var det mest forfærdelige ved pandemien. Inkubationstiden var unaturlig kort og sygdommen var udbrudt hinsides kontrol før forskningen havde haft noget gennembrud. Eneste indhentede faktum forblev, at lidelsen var en tilstand af hjernebetændelse, muligvis en ny gren af rabies-virussen. Det gav også mening i forhold til symptomer og senere udbrud. Men dér stoppede al viden og lighed også.

Hvor personlighedsændring og forvirring var en kendt del af rabies, så gik denne afart skridtet videre. Et symptom var blandt andet en stimulation af de smittedes mest dyriske drifter, således at personlighedsforstyrrelsen blev til decideret onskabsfuld fjendtlighed.

Hjernebetændelsen tilførte raseri, paranoia, konfusion og aggressivitet - men tilføjede ligeledes et stænk *snarrådighed*. Trangen til at skade andre mennesker overskyggede den rene vold.

Derfor var de Feberramte så farlige.

De ville snige sig, gemme sig, lave baghold - alt sammen for at skade et andet menneske mest muligt.

"Jeg fryser," udbrød Sander pludseligt. Trine nikkede:

"Også jeg. Jeg prøver at lede efter noget at tænde brændeovnen med - så kan vi måske få lidt varme før vi går videre. Vi er nemlig ikke langt fra Rådhuspladsen nu. Måske en times gåtur, hvis vi skynder os. For det bliver tusmørke meget snart."

Hun trådte hen til den rodede køkkenniche og søgte i alle åbne skuffer. Bestik og køkkenredskaber lå spredt på gulv og køkkenbord. Det overraskede hende ikke, at de fleste skarpe genstande var væk. Hun kunne ikke være den eneste, der var kommet her forbi og havde søgt ild og våben at forsvare sig med.

En dump lyd ovenfra lammede hende midt i en bevægelse.

Sander vendte sig i sofaen og stirrede med paniske øjne.

Trine satte en pegefinger for munden og betragtede det revnede loft.

Stilhed.

Langsomt bevægede hun sig mod midten af stuen. Hvert skridt knirkede. Sander rejste sig fra sofaen og listede sig nærmere. Hun greb ham stramt om den ene skulder og holdt fast om kobenet med den anden hånd.

Ikke en lyd.

Hun vendte front mod døren til mellemgangen. Med én hånd skubbede hun blidt Sander bag sig mod døren ud til vejen. Drengen fulgte bevægelsen. Trine fæstnede blikket på den lukkede dør. Forestillede sig en Feberramt, der snart måtte være nået bunden af trappen.

Men hun *havde* undersøgt værelserne ovenpå.

Der havde ikke været nogen.

Bagdøren var endda blevet blokeret med en stol.

Stadig stilhed.

Sander stod bag hende, klar til de hastigt kunne forlade huset ad hoveddøren til villavejen. Hun tog et langsomt skridt bagud. Fjernede ikke blikket fra den lukkede dør til mellemgangen.

De Feberrante var snedige. De led af så ekstrem paranoia, at de kunne gemme sig længe - indtil de pludseligt valgte at slå til.

"Vent på mit signal," hviskede Trine. "Så åbner du døren - og så løber vi ned ad vejen, ok?"

Mellemgangen var dødsstille.

"Klar?"

I det samme bragede hoveddøren op bag hende.

Sander skreg.

Trine vendte sig, men for sent.

En gammel mand i halvfjerdserne. Fråde om munden. Blodsprængte øjne bag brilleglas. Brun striksweater og gabardine bukser. Og en slagterkniv i hånden.

"So!! Jeg *ved* at du ville slå mig ihjel!!" hvæsede han. Han sparkede Sander væk og sprang på Trine. Kobenet fløj ud af hendes hånd og smadrede glasbordet. Hun og den gamle væltede om på sofaen.

"Lede kælling!! Jeg slår dig ihjel!! *Du* dræbte hende!! Men du får ikke mig!!" Den gamle vrøvlede uafbrudt. Det glasagtige blik stirrede uden fokus. Han anede ikke hvem han sloges imod. Febrilsk greb hun den gamles håndled, men han var for stærk. Kniven i hans benede hånd søgte nedad. Trine skreg i afmagt. Sander græd. Den gamle savlede og snerrede.

Med en hastig bevægelse snoede Trine sig ud over kanten på sofaen og den gamles kniv skiftede retning. En skarp smerte i låret fik hende til at skribe. Kniven havde boret sig ned i musklen. Så sendte Trine en alt for blød knytnæve midt på den gamles ansigt. Han ænsede det knap

nok. I stedet hev og sled han i kniven. Hun skreg endnu mere. Kobenet lå blandt skår og rod på gulvet ud for hendes arm.

Hun rakte ud.

Sidste chance.

Den Feberramte hev kniven fri af hendes lår og løftede den.

Trine lukkede hånden om et stort glasskår fra bordet.

Blod piblede frem fra hendes håndflade.

Så borede hun glasset dybt ind i den gamles hals.

De vanvittige øjne spærredes yderligere op og han tog sig til såret. Blodet pulserede ud mellem hans fingre og stænkede Trines jakkekrave. Hun kastede ham af sig og lod ham ligge og gurgle forsvarsløst som en døende fisk.

Drengen græd utrøsteligt.

"Afsted, Sander! Nu! Ud ad døren!"

Trine greb sit koben og den gamles kniv og humpede efter drengen ud i den påbegyndende skumringstime.

* * *

Tusmørket var endnu en fjende i den nye virkelighed.

Feberramte blev et med halvmørket, skabte baghold og kunne lure bag ethvert hjørne. I den iskolde vinter var alle indendørs lejrmuligheder dødsensfarlige. Smitten ventede på dørhåndtage, senge eller genstande - og i skyggerne, i læ for frosten, lå febervilde galninge i skjul.

Trine hev Sander afsted midt på vejene, væk fra opgange, parkerede biler, buske og træer. De vandrende i ankelhøj sne midt på hvad der engang havde været den københavnske asfalt. Vel kunne de ses på lang afstand, men Trine vurderede at de Feberramte ville se eller høre dem alligevel - især med en seksårig, der endnu ikke havde den voksnes finesse og taktik.

Ruten fra Valby, forbi Enghave og sidenhen langs Dybbølsbro bestod af rømmede bygninger og gader uden liv. Trines og Sanders spor var de eneste friske at se på vejene og fremadrettet var sneen uberørt. Broerne der førte over Carlsberg Station og sidenhen Dybbølsbro Station overskuede det nedlukkede jernbanenet. Toge stod som tilsnede udstillinger af maskinerier fra en afsluttet tidsalder. De fleste skinner var usynlige under sneen.

Da de passerede DGI-byens svømmehal var de fleste væg-til-væg vinduer smadret. Sneen lå i bunker inde langs de yderste svømmebassiner, hvor vandet var frosset til. Trine skimtede enkelte skikkelser under isen. De afdøde stakler var endt i en våd grav, der efterfølgende havde indkapslet deres legemer resten af vinteren.

Fra broen længere fremme førte trapper ned til Hovedbanegården, et sted Trine for alt i verden ville undgå. Alt for mange gemmesteder. Desuden var de nu højst en halv time fra Rådhuspladsen.

Et pludseligt hosteanfald fik Trine til at stoppe op. Sander afventede. Hans mørklagte skikkelse var omgivet af flygende sne.

"Har du ondt?" spurgte han forsigtigt.

"Nej nej," mumlede Trine. "Jeg har det fint. Det er kulden. Vi må se at finde lejren."

Hun mærkede efter. Halsen følte særligt og slog knuder. Det var svært at vurdere om hendes tiltagende hovedpine blot stammede fra blæsten mod panden. Hendes øjne løb jo i vand af samme årsag, tænkte hun.

I det samme hørte hun knirkende metal fra banelegemet under broen, som de stod på. Langt borte hylede en hund. Blæsten tudede i hendes ører.

"Kom så!" udbrød hun og trak Sander med sig. "Lad os komme videre. Vi er meget tæt på Rådhuspladsen nu. Vi må se at finde lejren, så vi kan få hjælp og hvile os."

Ufortrødent trampede de videre igennem sneen. Udmattede og forfrosne. Sander sagde intet. Fulgte med uden et ord. Til tider snublede han og landede på alle fire. Trine hjalp ham op, holdt ham beskyttende om skuldrene og asede videre; satte tempoet så de kunne være der i tide. Vinden flåede sne fra efterladte biler og lod den danse i piruetter mod nattehimlen. Mørket havde gradvist sænket sig. Det var svært at orientere sig, men månen lyste vejene nok op til at de kunne følges direkte mod Rådhuspladsen.

Trine hostede igen, trak halstørklædet ned og spyttede:

"Der er den, Sander! Det er Rådhuspladsen!"

Så lang en rejse. Næsten fire dages vandring. En kamp for overlevelse; for at skænke sin mand og søn en lille sejr efter så store tab. Hun skævede til Sander. En ny begyndelse startede med *ham*. Den lille dreng var det hele værd. For nu var *han* verden. Han var håbet. Han var indbegrebet af julens mirakel midt i apokalypsen.

Og nu var de ankommet til frelsen.

Mareridtet var ovre.

De stoppede.

Skuede ud over Rådhuspladsen.

Blæsten sled i et par løse telte, der vejrede som plastikflag.

I mørket så de spredte snebunker på pladsen. Der var der ingen tvivl.

Det var lig.

Frosne og ud fra snelaget at dømmе, havde de ligget der længe. Ingen spor efter mandskabsvogne. Ingen landingsplads til helikoptere. Ingen ambulancer eller militære køretøjer.

Kun resterne af en mindre lejr, der ikke længere var.

Trine følte gråden presse sig på, men klemte om Sander og sagde intet. Den lille dreng stod tavst og troligt ved siden af hende. Spurgte ikke om det åbenlyse. Af loyalitet eller af barnligt uskyld var ikke til at vide.

"Kom, Sander," hviskede Trine og skridtede langsomt ud på den forladte plads. Ingen tvivl om at lejren var bukket under for Feberramte - mennesker eller dyr, det var lige meget. Begge dele dræbte og eliminerede al håb på deres vej.

Hun trak resterne af et telt med sig. Det flagrede efter dem som et nyttesløst signalflag.

"Hvor er redningsfolkene, Trine?" spurgte drengen blidt.

Trine så sig omkring og trak deres teltflap nærmere.

"De kommer, min ven."

Hun satte sig i sneen. Frosten gik øjeblikkeligt igennem buksernes foer. Blidt fik hun drengen til at sætte sig på hendes lår. Så trak hun det flagrende telt skødesløst om dem. Hun spyttede igen. Nu var hun sikker. Hun kunne ikke rigtigt synke. Øjnene løb i vand, ikke kun på grund af kulden, og hun lukkede dem modløst i. Snart ville spyt blive tykkere og blive til fråde. Hun ville miste evnen til at synke. Hendes temperatur ville stige. Feberen ville overtage.

Det ville gå hurtigt.

Hun så ned på Sander, der allerede så træt ud. Måske ville han falde hen og hengive sig til frosten. De kunne begge være heldige, at han faldt i en dyb søvn før Trine blev syg. Måske hun endda selv fik lov til at døse hen inden længe. Hun kærtegnede hans hår og han lukkede øjnene.

"Ved du hvad, Sander?" Hun hørte sin stemme knække lidt over. "Præcis her hvor vi sidder, så plejede de at stille det kæmpestore juletræ. Så mange smukke lys. Vidunderlige julehjerter, der alle lovede håb og fred på jord. Og øverst - ledestjernen, der ville føre os til bedre tider."

"Er det rigtigt?" Drengen havde lukkede øjne. Lå stille og skuttede sig i Trines skød. "Så glædelig jul, Trine."

Trine kørte en blid hånd ned over den lille drengs øjne:

"Glædelig jul."